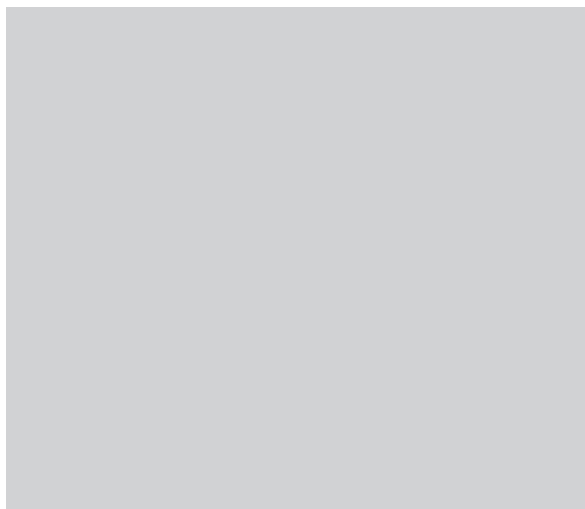




Світлана Ройз

# СМІХОВИСЬКО

або

*Намалювала*  
Наталія Сорока

Львів  
Видавництво Старого Лева  
2020

або

УДК 821.161.2-93  
Р 65

**Ройз Світлана**

Р 65 Сміховисько [Текст]: **повість** / Світлана Ройз. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — **152** с.

ISBN 978-966-679-970-1

Раніше батьки називали Дару Сміховиськом, але згодом усе змінилося. Через вимушений переїзд в інше місто, втрату дому і звичного життя Сміховисько стало байдужим, немов всі емоції в ньому замерзли. Але зустріч із сусідкою з фіолетовим волоссям, яка носить незвичайне намисто, допомагає дівчинці знайти свою суперсилу і знову відчувти кольори та радість життя.

Книжка відомої психологині Світлани Ройз містить практичні поради, завдяки яким діти, які пережили складні життєві ситуації, зможуть впоратися зі своїми емоціями — навчатися долати страх чи відчуття заціпеніння і давати раду злості чи паніці.

УДК 821.161.2-93

© Світлана Ройз, текст, 2024  
© Марія Рудик, ілюстрації, 2024  
© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-679-970-1

Усі права застережено



## СМІХОВИСЬКО

Раніше удома всі називали мене Сміховиськом — це від поєднання смішинки і чудовиська. Я завжди голосно сміялася, і батьки казали, що мій сміх може заряджати усіх, як батарейка. І я любила вигадувати всілякі витівки. Навіть коли на мене сердилися — мама з татом казали: «Ух, ти ж наше Чудовисько-Сміховисько». І починали усміхатися.

А тепер у мене нове прізвище — Крижинка. Мама часто мене обіймає, легенько термосить, наче хоче відігріти.

Та на мені наче шари криги понамерзали. І гострі крижинки іноді колють тих, хто поруч. Ми живемо у новому домі. Не хочу розповідати, чому. Від нашого попереднього життя в мене залишилося лише моє Левенятко-обійнятко — іграшка, яка завжди була зі мною в рюкзаку. Домашні капчики і піжама, щоправда, з неї я вже майже виросла. Нещодавно виявилося, що на мене не налазять майже всі мої речі. Я і не помітила, коли стала такою



лин зависнула, розглядаючи їх. І ще вона була вбрана в довгу теплу спідницю, наче зроблену з клаптиків. Ця фіолетова Бабуся уважно на мене дивилася.

— Привіт! Мій онук всі вуха мені продзижчав, розповідаючи про тебе. Бачиш — у цьому ось вусі вже дірка від його дзижчання, — показала вона.

— Це дірка від сережки, — не надто приязно сказала я.

— Мене можна називати бабуся, або тітонька Соля, або Соломія Ігорівна, — продовжувала дивна жінка.

Я не могла зрозуміти, що мене так вабило до неї. Якесь незвична сила. Точно добра сила. Але не солоденька, вона не вдавала нічого, не загравала, не намагалася мені сподобатися. Просто була спокійною та привітною. І дивною.

Коли ми сиділи за кухонним столом, виявилось, що нас тут десятеро. Ми з мамою і татом. Фіолетова Соля. Четверо дітей. Я знала тільки одного з них — сусідського хлопчика, бо ми ровесники. А всі інші діти були молодшими й бешкетнішими. І ще були їхні батьки. За столом усі говорили водночас, сміялися, штовхалися і пили чай з пирогом.

Я відмовилася — Соля уважно глянула на мене.

— Не любиш солодкого?

«Ну чому всі до мене чіпляються? — мовчки кричала я. — Я дуже люблю солодке. Я — солодкоїжка. Я можу з'їсти тонну шоколаду. І еклерів».

— Колись такий пиріг пекла моя бабуся, — вела далі Соля, — а згодом і мама. А тепер — я. Він пахне домом мого дитинства. («Невже вона була дитиною? Це ж точно ще в минулому століт-

ті», — подумала я.) Я давно там не була. Ні вдома, ні в дитинстві. А смак і аромат пирога допомагає мені не забувати те, що для мене важливе. У нашому минулому так багато скарбів.

Я й незчулася, як узяла шматочок пирога. Він був смачний. Не схожий на наш домашній, але смачний. Сік теплих запечених яблук зігрів якийсь мій внутрішній шматочок криги і я... попросила ще. Краєм ока я помітила, як дивна фіолетоволоса бабуся підморгнула моїй мамі. Мабуть, здалося.



## СИЛА, ЯКА ПРОРОСТАЄ З ТРУДНОЩІВ

Малюки помчали бавитися в кімнату. А ми сиділи на кухні. Мама Ромчика (так звали сусіда) запалила свічки.

Я розглядала прикраси бабусі Солі. У її намисті вживалися яскраві і, на перший погляд, несумісні фігурки — фіолетова корона, жабка, кіт, квітка, сонце, балерина, що стояла на одній нозі, фотоапарат і ще якісь дрібнички. Мені хотілося запитати, чому в неї така дивна прикраса, але я побоялася видатися невихованою.

А Соломія Ігорівна сказала:

— Я знаю, що ви нещодавно сюди приїхали, і знаю, що вам довелося пережити багато горя, багато труднощів. Так шкода, що сумні й трагічні події стаються і з прекрасними людьми. Але мені також точно відомо — складні часи народжують сильних людей. Я бачу перед собою Сильну Дівчинку, Сильну Маму і Сильного

Тата. Зізнавайтесь, в чому ваша суперсила? Якими б складними не були події, є те, в чому ми — переможці, навіть якщо відразу так і не здається.

— Моя — у моїй зачісці, — засміялася Соломія, поправляючи волосся. — Якось перукарка переплутала щось у барвниках — і я вийшла з перукарні з фіолетовим волоссям. А я ж готувалася до побачення і йшла в ці дні на нову роботу. Бачили б ви, як на мене озиралися перехожі — то ж були інші часи, це тепер уже нікого не здивуєш фіолетовим волоссям. Як реготав мій тоді ще хлопець, — голосно засміялася вона. — А на ту роботу мене не взяли. Тоді я відчула важливу силу — ти можеш бути для когось дивною і можеш бути для когось смішною. Ти ж не поясниш усім, що зовсім не хотіла бути фіолетовою. Хтось буде бачити дивне волосся. Хтось побачить крізь нього тебе. Але ти залишаєшся собою. А потім мені й самій сподобалося. Це моя фішка — так ви кажете? Моя сила, яку я відкрила через неприємну подію — я можу бути Собою.

— А ти? — звернулася вона до мене.

Мама відразу почала швидко говорити за мене:

— О, ви не уявляєте, наскільки вона сильна. Вона так мужньо...

Бабуся Соля зупинила маму жестом.

— Яку б свою нову силу ти взяла в своє життя?

Усі замовкли.

— Продовжуйте за мною по черзі речення, — сказала вона так, що всі одразу чомусь її послушалися:

*Що б не сталося, я можу...*

*Я навчилася/навчився...*